Kerstboodschap Luis Secco:

‘God geeft hoop in deze moeilijke tijden’

ORANJESTAD/WILLEMSTAD — De situatie die de wereld op dit moment doormaakt, vereist meer dan ooit dat wij in communicatie gaan met God. Dit is de kern van de kerstboodschap van Luis Secco, bisschop van Willemstad. In zijn kerstboodschap voor 2021 houdt de bisschop, voor alle katholieken op de zes eilanden die onder het bisdom Willemstad vallen, een pleidooi voor hoop in deze moeilijke dagen.

De bisschop staat in zijn kerstboodschap stil bij het belang van communiceren met God. Secco wijst erop dat de jaarlijkse viering van het kerstfeest het bewijs is dat God niet ophoudt om met de mensheid te blijven communiceren.
“Hij houdt van ons en hij komt naar ons toe. In de huidige situatie, waar de wereld zich in bevindt, hebben wij meer dan ooit behoefte aan een ontmoeting met God, via zijn zoon. Hij is de enige die voor hoop kan zorgen en ons een antwoord kan geven in deze pandemie waar mij met ons allen op dit moment mee te maken hebben.” |

In deze kerstperiode is het de kerk die het geloof van de gelovigen doet herleven, aldus de bisschop. Het is volgens Secco deze kerk die ons helpt naar een ontmoeting met Jezus, tijdens de heilige eucharistie van de kerstnoveen; de noveen die op de ABC-eilanden gevierd wordt middels de Misanan di Ourora. Maar deze ontmoeting is ook terug te zien in de Heilige Mis op kerstavond, de gebeden van gelovigen en de mooie traditie van het maken van kribben, thuis en in kerken op de eilanden, zo geeft de bisschop aan.

Het katholieke volk van de zes eilanden maakt zijn eigen heden en leeft intens mee met de voorbereiding van de viering van de komst van Jezus, constateert Secco. De bisschop wenst alle katholieke gelovigen alsook eenieder van goede wil een kerstfeest in eenheid en participatie in het vernieuwen van het geloof in God.

“Laat ons met onze charitatieve handelingen voor onze naasten ons geloof belijden. Laat ons ook rekening houden met de hygiënevoorschriften om zo voor onszelf en ook voor anderen te zorgen.”

Vrijstelling motorrijtuigenbelasting voor 3 januari aanvragen

ORANJESTAD — De Belastingdienst laat weten dat wie zijn motorvoertuig niet gebruikt zich voor 3 januari moet melden en de nummerplaat moet inleveren. Alleen dan hoeft men geen belasting te betalen voor het eerste en eventueel voor volgende kwartalen.

De mededeling is van belang voor wie een voertuig met nummerplaat heeft, maar niet meer van plan is daarvan gebruik te maken. Dat moet gemeld worden voor 3 januari om te voorkomen dat men toch motorrijtuigenbelasting moet betalen. Ook bezitters van een voertuig die er een aantal kwartalen geen gebruik van maken, moeten zich melden, anders is men toch belasting verschuldigd. Die opschorting van de betaling gaat per kwartaal. Wie bijvoorbeeld een maand naar het buitenland gaat kan niet van deze regeling gebruik maken.
Om hiervoor in aanmerking te komen moet men zich melden bij het centrale Belastingkantoor in Camacuri, maar men kan ook bij een MFA in een van de bario’s terecht. Daar moet het formulier ‘Inleveren nummer- en controleplaat motorrijtuigenbelasting’ invullen. Dat formulier is ook te downloaden via de site van de Belastingdienst, impuesta.aw.
De Belastingdienst waarschuwt dat deze actie altijd vooraf uitgevoerd moet worden. Achteraf vrijstelling van belastingbetaling aanvragen is niet mogelijk.

Kerstviering in fosfaatmijn

SAN NICOLAS — Heintje Ras, die vrijwillig 100 dagen doorbrengt in de fosfaatmijn in Sero Colorado, viert kerst in het donker met een speciale mis. Op 25 december zal de pastoor van de parochie van Savaneta, Andres Macoviec, een speciale mis houden in de mijn om 16.00 uur ‘s middags, naast de oude wagon in de mijn.

Het publiek wordt door het vrijwilligersteam van Ras uitgenodigd om deze speciale mis bij te wonen. Men hoeft daarvoor niet speciaal af te dalen in de mijn. Een sponsor, Patrick Geerman, heeft zijn geluidsinstallatie beschikbaar gesteld zodat gelovigen buiten, aan de ingang van de mijn in Sero Colorado, de mis kunnen volgen. Ras is sinds 2 oktober in de fosfaatmijn en wil met zijn recordpoging geld ophalen voor een Mega Museo di Antiguedad. Hij is de voorzitter van Stichting Fundacion Museo di Antiguedad Nos Bieunan die is gevestigd in zijn huis te Brazil, maar zijn collectie is uit haar jasje gegroeid en hij wil graag een nieuw groot museum oprichten. Daarom is hij de campagne ‘Hazaña Mega Museo Aruba 2021’ gestart.

Foto: Nadine Salas

Ras bij de oude wagon in de mijn (archieffoto).

Begin december verklaarde hij in een interview aan deze krant dat hij het niet voor zichzelf doet.

“Als ik duizenden bezoekers per jaar kan ontvangen en ze met een grote glimlach op hun gezicht in het museum zijn en zeggen ‘wat leuk’, dat is de vreugde die ik Aruba wil schenken”, verklaart hij aan de krant.

Op 11 december was hij al zeventig dagen onder de grond, maar hij wil graag een nieuw record vestigen van 100 dagen. Op 10 januari om 17.00 uur komt hij weer boven de grond. Ondertussen geeft hij ook rondleidingen in de fosfaatmijn aan bezoekers en toeristen. Deze worden gevraagd om 12,50 florin te doneren. Ook de bezoekers aan de mis kunnen doneren, via de donatiebox of door internetbankieren en geld over te maken naar RBC rekening # 7700000100257292 onder vermelding van Hazaña Mega Museo Aruba 2021.

Het ‘prikkeldraad’

Creëer bewustzijn en publiceer een foto van iets dat mensen in gevaar kan brengen!

E-mail naar aosaruba@amigoe.com.

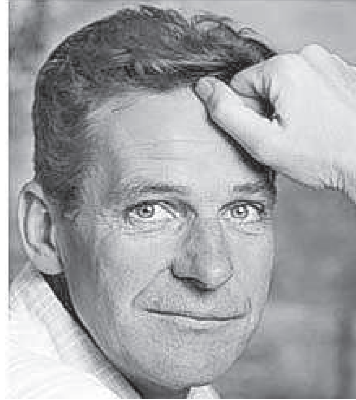
Kersttoespraak gouverneur

ORANJESTAD — De gouverneur van Aruba, Alfonso Boekhoudt, houdt vanavond om 20.00 uur een kersttoespraak. Deze is te volgen op verschillende lokale televisiezenders en radiostations zoals onder andere TeleAruba op kanaal 13.

Nooit zoveel aandacht voor het slavernijverleden als nu

ORANJESTAD — Vorige week nam Gert Oostindie afscheid als directeur van het Koninklijk Instituut voor Taal-, Land- en Volkenkunde (KITVL), en als hoogleraar Koloniale en Postkoloniale geschiedenis aan de Universiteit Leiden. Oostindie werd bij zijn afscheid bevorderd tot officier in de Orde van Oranje-Nassau. De Leidse burgemeester Henri Lenferink prees daarbij zijn ’cruciale rol in het maatschappelijk debat’ bij het verbeteren van de relaties binnen het Koninkrijk der Nederlanden. Hier volgt een samenvatting van zijn afscheidscollege.

Gert Oostindie begon zijn afscheidscollege in het Groot Auditorium van het Leidse Academiegebouw met een verhaal over de Afrikaanse student Jacobus Elisa Joannes Capitein, die op dezelfde plek waar Oostindie nu stond zijn dissertatie presenteerde. Capitein, als jongetje als slaaf vanuit Ghana naar Nederland gebracht, presenteerde zijn dissertatio in 1742 in het Latijn, wat toen heel gewoon was. Minder gewoon was dat het tot slaaf gemaakte jongetje in de tussentijd was vrijgemaakt, gekerstend was, hard had gewerkt, ingeburgerd was, en de Latijnse school in Den Haag had doorlopen, en vervolgens Theologie in Leiden had gestudeerd, dat alles onder het toeziend oog van machtige beschermheren, zo schrijft Oostindie in zijn afscheidscollege. De probleemstelling van zijn dissertatie was deze: “Is slavernij verenigbaar met het christelijke geloof?”
“Zijn antwoord”, schrijft Oostindie, “paste weer in de geest van de tijd. Het draait in het leven niet om lichamelijke maar om geestelijke vrijheid; alleen het christendom geeft die vrijheid. Christenen mogen best slaven houden. Wel moeten zij hun heidense slaven kerstenen. Die kunnen daarna gewoon slaaf blijven. Het gaat immers om hun *geestelijke* vrijheid.”
In 2007 begon Oostindie zijn eigen dissertatie met dit verhaal over Jacobus Capitein. En nu, veertien jaar later, kwam hij er bij zijn afscheid op terug, omdat hij houdt van een rond verhaal, maar niet alleen om die reden. “Ik kom ook terug op Capitein omdat ik vandaag weer iets wil zeggen over het koloniale en slavernijverleden van Nederland en de hedendaagse resonantie ervan. En dan”, vervolgt Oostindie, “is Capitein een even mooie als tragische casus. Hij was, zei ik indertijd in 2007, in ideologische zin een goede investering geweest: een Afrikaan, eerst tot slaaf en daarna weer vrij gemaakt, die zijn opleiding afmaakt met een betoog dat christendom en slavernij prima te combineren zijn. Dat kwam goed uit in een periode waarin de Republiek der Verenigde Nederlanden volop investeerde in slavenhandel en slavernij. En dat Capitein uiteindelijk faalde als predikant in het West-Afrikaanse Elmina, zijn geboortegrond, ach, daar was ook wel een verhaal van te maken. Het bevestigde slechts dat de ware religie te hoog gegrepen was voor Afrikanen – ‘parels voor de zwijnen’, zullen betrokken Nederlanders zelfvoldaan hebben geoordeeld.”
“We kunnen natuurlijk volstaan”, gaat Oostindie verder met zijn college, “met het portret van Jacobus Capitein als slachtoffer en instrument van het Nederlandse kolonialisme. Dat was hij ook. Maar toch, als we alléén dat verhaal vertellen, dan doen we hem tekort, we doen geen recht aan het feit dat hij kansen aangreep. Wij ontzeggen hem dan wilskracht, daadkracht, intelligentie. We maken het verhaal te plat. Zo moeten we de geschiedenis niet vertellen. We moeten zoeken naar de nuances, de verschillen in perspectief, de stemmen die elkaar tegenspreken. Maar we moeten dat wel doen vanuit een goed begrip van de historische context. Niet elk verhaal, niet elke interpretatie is even aannemelijk te maken.”
Oostindie verhaalt vervolgens van een witte contractarbeider die ook tot slaaf gemaakt werd. “Maar het relevante verhaal”, vervolgt Oostindie, “is dat de Europeanen de slavernij in de Cariben en ook elders in de wereld al snel reserveerden voor mensen die níet wit waren. En daar is een woord voor: racisme. Dat racisme was wezenlijk voor eeuwen van Europees kolonialisme en zeker van die slavenhandel en slavernij, in de Amerika’s, Afrika en Azië’.”
“Hiermee”, zo concludeert Oostindie deze inleiding op zijn eigenlijke college, “worstelde ik indertijd in mijn Leidse oratie, Slavernij, canon en trauma. Ik wilde historische kennis delen over het slavernijverleden, maar ook reflecteren op blijvende gevolgen, op politieke erfenissen, op erkenning en verzoening, en op de emoties die deze geschiedenis nog altijd opriep. Die emoties zijn sindsdien niet minder geworden, integendeel.”
Het is de zoekende, tastende, twijfelende, op een prettige toon converserende meer dan docerende Oostindie ten voeten uit. In het vervolg van zijn college reflecteert de hoogleraar op verschillende aspecten van de Nederlandse koloniale geschiedenis en het slavernijverleden van Nederland, en de grote aandacht die daar tegenwoordig voor is.
Oostindie ziet in de huidige tijd ‘meer belangstelling, meer openheid, meer erkenning’ voor het slavernijverleden. In de grote steden en in de wereld van kunsten, musea en cultuur zien wij een inhaalslag, zo ook bij de kerken en, schoorvoetend, het bedrijfsleven. Het zijn gebaren van zelfonderzoek en erkenning, gericht op verbreding van het nationale verhaal. Het zijn daarmee ook gebaren van insluiting, zoals de recente excuses van Amsterdam en Rotterdam voor het slavernijverleden dat willen zijn; zo ook het regeerakkoord van Rutte-IV deze week, waarin meer aandacht voor ‘onze gezamenlijke geschiedenis’ in één adem wordt genoemd met een ‘dialoog over het slavernijverleden en hedendaags racisme’.”
Verderop in zijn college reflecteert Oostindie op het feit dat het slavernijverleden ‘heel verschillend resoneert’ in de verschillende ex-koloniën. “Er is alle reden om te erkennen dat het kolonialisme in de grond niet deugde, geen inherente rechtvaardiging had en doordesemd was van racisme en geweld. Dat hardop uitspreken kán een zinvol gebaar zijn, net als excuses dat kúnnen zijn.”
Vooral in de Cariben, zo meent hij, ‘weegt de geschiedenis zwaar’. Hij vraagt zich af of het mogelijk is werkelijk iets ‘goed te maken’, en hoe dan. Dat verschilt per ex-kolonie. “De zes Nederlands-Caribische eilanden maken deel uit van het Koninkrijk. Dat betekent dat er verplichtingen zijn, wederzijds. Maar als het om ondersteuning gaat, dan is onvermijdelijk vooral Nederland aan zet. Maar erken over en weer pijn en schaamte, het cultuurverschil, behandel elkaar respectvol, niet volgens het principe ‘wie betaalt, bepaalt’.”

Oostindie gaf sinds het jaar 2000 leiding aan het Koninklijk Instituut voor Taal-, Land- en Volkenkunde (KITLV), een instituut waaraan bij al sinds 1983 was verbonden. Hij is gespecialiseerd in de (koloniale) geschiedenis van de Cariben en van Nederlands-Indië. In de afgelopen decennia schreef hij veel over de relaties van Nederland met zijn voormalige koloniën. Zijn belangstelling ging verder uit naar de slavernijgeschiedenis en naar migratie vanuit de Cariben en het voormalig Nederlands-Indië naar Nederland. Het KITLV is onder leiding van Oostindie uitgegroeid tot een belangrijk onderzoeksinstituut op het gebied van het soms uiterst gevoelige debat over het Nederlandse koloniale verleden.
Op dit moment voltooit Oostindie een groot onderzoek naar de dekolonisatieperiode van Nederlands-Indië in de periode 1945-1950.

